

S. Idæ auctor, itemque translationis Pusianæ (f) scriptor istud par nobile coniugum, ab interitu (g) vindicasset.

- (a) Vixit *Witechindus* Magni Ottonis tempore, cuius præclara facta, nec non Henrici Parentis libris tribus litteris mandauit, eosque Mathildæ Ottonis filiæ in Quedlinburgensi Parthenone primas tenenti, ac flore virginali, itemque singulari sapientia præfulgenti nuncupauit. Recenset *Trithemius* libros alios quam plures a Witechindo exaratos, penes quem sit fides. Optandum foret, ut gesta Saxonum, quæ consignauit, ad nostras manus peruenissent: forte lux maior his rebus affulgeret, ac nobili Ludolphi profapiæ.
- (b) Valet hic argumentum a silentio desumptum. Neque enim simile vero est, ut, qui Mathildis genus, quæ erat Henrici vxor, ad Witikindum Saxonum illustrem Ducem retulit, reticeat Ludolphi, si ex eodem cum Mathilde fonte manasset. Est hæc doctissimi *Leibnitii Introduct. in Collect. Script. Hist. Brunsvic.* inseruientium ratiocinatio, & *Nicolai Schateni Annalium Paderbornensium* auctoris p. 129.
- (c) Discimus istud ex *Vffingo*, qui sub Ottone II. vitam B. Idæ litteris memoriæque prodidit. Et hic autem eo loco, quem Saxones Herzfeldiam appellarunt, non tantum ædem sacram ab castissima Ida exstructam, verum etiam infantem Ludolphi Comitis iuxta Idam sepulchro fuisse mandatum, commemorat. (*Lib. I. cap. IX.*) Ex quo firmiter concludimus, Ludolphum Ecberti ac Idæ possessionibus esse potitum. Memoratu igitur digna est Herzfeldiensis ecclesia in pago Dreni ad Luppiam in Monasteri-

